

Kázání - Slavnost Nejsvětější Trojice

KKC 232-237

a) Víra všech křesťanů má svůj základ v Trojici

b) Hlavní tajemství víry a křesťanského života

c) Bůh zanechal stopy svého trojjediného bytí v díle stvoření i v průběhu dějin

Někteří snad znáte obsah opery s názvem Tajemství od Bedřicha Smetany. Mimo té krásné a oblíbené písně poutníků Matičko Božské milosti, ke které si Smetana půjčil nápěv z Kyrie jedné Bethovenovy mše, tam jde o hledání tajné chodby k pokladu, kterou jeden muž objevil a chrání si to jako tajemství. Ovšem dopadne to tak, že tohle tajemství se neudrží a nakonec je ponocný hlásá jednomu nahluchlému veřejně z věže. Tím pravým tajemstvím je v opeře věrná láska jedné ženy.

Slovo tajemství má však ještě druhý význam. Může znamenat věc ne tajnou, ale tajemnou, těžko poznatelnou. Ta se nemusí skrývat, naopak je možné snažit se o její poznání. To jsou třeba tajemství přírody, která jsou jen pomalu objevována a poznávána. Třeba jak je nožné, že netopýr i v úplné tmě bezpečně létá a do ničeho nenarazí, jak je možné, že dravý pták i z velké výšky vidí malou myšku na poli. Podobně je to s tajemstvím lidského těla, s dědičností apod. Mnoho se už podařilo objasnit a vysvětlit, mnoho ještě zůstává nerozluštěno.

Ale jsou tajemství, která svým rozumem nepochopíme nikdy. Jsou to tajemství týkající se Boha, jeho vlastností a zejména jeho vnitřního života. K nim patří zvláště tajemství o němž mluví dnešní svátek Nejsv. Trojice. Jak je možné, že je jeden Bůh ve třech osobách? Jsme zvyklí, že tři osoby nejsou jeden člověk, i kdyby nesly stejné jméno.

Svatý Patrik se to kdysi pokoušel osvětlit na jetelovém lístku, kdy trojlístek je přece jeden. Podobně trojím skupenstvím jedné vody nebo rozkladem bílého světla na barevnou duhu a přesto se jedná o jedno bílé světlo.

V dnešní době můžeme vidět ještě jeden působivý příklad a to je atom. Kdysi byl považován za nejmenší částičku hmoty, která je pevná, neměnná a nedá se rozdělit. V minulém století se zjistilo, že to není nějaká naprosto pevná uzavřená částička hmoty, ale že v atomu je neuvěřitelný pohyb, kde kolem jádra z protonů a neutronů kmitají elektrony a že je v nic skryta veliká síla, která když se podaří uvolnit, může člověku nesmírně posloužit.

Něco podobného můžeme tušit u Boha. Navenek je zcela pevný a neměnný, kdykoliv působí, je to vždy celá Nejsv. Trojice. To jen my připisujeme jednotlivým osobám různou činnost jako Otcí stvoření, Synu vykoupění, Duchu sv. posvěcení. Není to ale tak, že by jedna osoba konala a ostatní přihlížely.

Jak k tomuto poznání o Bohu lidé došli? Ne tak, že by to vymysleli. To není žádný teologický nebo filozofický výplod. Je to postupné Boží zjevování sebe. Starý zákon má jen náznaky – když se mluví tom, jak se duch Boží vznášel nad vodami nebo jak posílá k Abrahámovi 3 posly, kteří mluví v Božím jméně a v množném čísle. Nový zákon to zjevuje úplně konkrétně. Anděl k Marii: dítě bude Synem Nejvyššího a způsobí to Duch svatý. Při křtu se Duch vznášel jako holubice a bylo slyšet Otcův hlas. Pak Ježíš učedníky poslal křtít ve Jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Ježíš přináší tento nový pohled na Boží vnitřní život, že je to společenství.

To má pak také dopad i na uspořádání lidské společnosti. Alláh v představě muslimů je sice jediný Bůh, ale jiný než u křesťanů. Je to jediný suverénní monarcha, ničím neomezený, který může nařídít nebo zakázat cokoli, ale v němž není vnitřní život lásky, jak to vidíme u Nejsv. Trojice. Je proto pochopitelné, že důsledkem toho je i jakási nemožnost vzniku demokracie u mohamedán-ských národů., která zřejmě pramení z nemožnosti pochopení, že by vláda mohla vycházet z nějakého společenství, které má svůj vzor ve společenství lásky Boží.

Nejkratší vysvětlení života Božího podává sv. Jan, když říká: Bůh je láska. A lásku přece nemůže prokazovat jen jedinec. K tomu jsou potřeba alespoň dva, ale i to by mohla být jen výměna lásky, jinak je to když už jsou tři. Děkujeme tedy dnes Bohu za toto postupné uvádění do poznání jeho života, za tu důvěru, kterou nám tím projevuje, jako když my své vážení si jiného člověka projevujeme tím, že mu sdělíme něco důvěrného ze svého života.